

LA PUBLICACIÓ DEL
LLIBRE D'ENTREVISTES
A J.V. FOIX

Jordi Cervera

Periodista

De set en set

Manuel
Castaño

Amb mots de ben copsar

És curiosa i preocupant aquesta tendència que ens envaeix i que només busca el ressò mediàtic immediat, la faramalla buida però intensa que garanteix portades, articles, fotografies, tuits i retuits i que, per contra, abdica de cercar el fons real de les coses, allò que hauria de ser però que demana sacrifici i temps, dos valors imprescindibles però de lenta cocció que els polítics, dirigents i gestors actuals no estan disposats a malmetre quan del que es tracta d'aconseguir rendiments instantanis. Aplicada a la política trobaríem exemples a grapat, una moda que, per desgràcia, també afecta a la cultura. Ara que les grans inversions culturals han minvat i que la foto ja costa més d'aconseguir, la política cultural es basa més en gesticulació banal que no pas en solidesa de fons.

AQUESTA REFLEXIÓ INICIAL VE A TOMB de la publicació per part de la Fundació J.V. Foix i Eumogràfic del llibre *Amb mots de ben copsar*, un magnífic treball a cura de Margarida Trias que recull la transcripció escrita i els enregistraments originals de disset entrevistes respostes pel poeta entre els anys 1973 i 1985. I ves per on aquí poden trobar un dels contrasentits dels temps moderns, mentre les grans institucions públiques s'entretenen bastint comptes de Twitter d'escriptors morts, repartint subvencions de dubtosa utilitat i donant suport a accions amb més soroll que nous, estructures de voluntats sòlides però de recursos minsos fan la feina d'evitar que es perdi el llegat

ÀLEX MARTÍN

dels nostres grans creadors i que la seva veu es mantingui viva. La Fundació J.V. Foix fa anys que es dedica a publicar llibres i documents sonors que permeten que el testament creatiu d'un dels grans poetes contemporanis del nostre país no s'oblidi. Jordi Madern, Margarida Trias i Enric Badosa, entre d'altres, ens regalen,

El llibre és una demostració de vida més enllà de la literatura, un camí que funciona com una ruta complementària de la poesia

any rere any, autèntiques delícies del poeta de Sarrià, noves versions, poemes inèdits, mirades renovades, la seva pròpia veu, en un treball constant i sòlid que, juntament amb el treball de Jaume Vallcorba a Quaderns Crema, converteix Foix en un dels poetes més ben treballats i més ben editats del segle XX.

EN AQUESTA OCASIÓ, LA VEU PERSONAL de

J.V. Foix abandona la poesia però es manté aferrada a la lírica, a la mística i a la reflexió de les paraules. Diferents entrevistes concedides a diferents mitjans de comunicació ens mostren un home savi, respectat, amb les facultats físiques un pèl gastades però amb un cervell àgil i capaç d'afirmar coses com: "L'home ha de viure l'instant; el món és una suma d'instantis i l'home ha de viure l'instant que viu amb tota la seva integritat fins arribar a la totalitat. I totes les deixes, tot allò que no entra en el fons d'aquesta realitat, és la poesia, perquè això que en dic les deixes vol dir la poesia."

EL LLIBRE ÉS UNA DEMOSTRACIÓ de vida més enllà de la literatura, un camí que funciona com una ruta complementària de la poesia, que serveix per estructurar-la, per poder copsar el pensament del poeta però també de l'home que re-

corda, que pensa, que sent, que es preocupa per la metafísica, per la transcendència pel més enllà i que també és capaç de parlar de panells, de les visites dels amics, de la vida quotidiana. És, sens dubte, una demostració de la feina ben feta, de la constància, de la defensa dels valors, de la solidesa de les idees a l'hora de preservar la memòria dels nostres autors més únics i singulars.

"AMB MOTS DE BEN COP SAR" ens acosta un poeta humà, càlid i capaç d'emocionar-se amb les petites coses. "Jo passava camí de Pedralbes, com aquell qui va al monestir, i en un recés -no hi havia a penes ningú pels voltants- una nena de nou anys em crida i em diu: *Señor, ¿es usted el poeta?*. Em va sorprendre, li vaig donar les gràcies i ella va baixar i em va donar una flor. Això és poesia."

De rendes

"Qui no vol treballar, que no mengi", diu sant Pau; ara, qui no vol treballar, té posades les esperances en la renda mínima universal. Cobrar un sou per no fer res és el somni de tots els ganduls que la creixent tendència a la demagògia experimentada per la majoria dels partits polítics ha convertit en una promesa electoral. Els anuncis de crear milers de llocs de treball que animaven les campanyes d'antany han estat substituïts pels de destinar més i més partides pressupostàries al pagament de subsidis. ¿Ningú no veu que el que estan fent és escurar les últimes guardioles i que sense treball efectiu no pot haver-hi guanys tangibles ni benestar ni perspectiva de futur? El lamentable "Que inventin ells!" d'Unamuno comença a ser complementat pel "Que treballin els altres!" Hi ha una campanya de desestimulació del treball que comença a les escoles, amb els aprovats polítics i el bandejament de l'esperit competitiu. ¿Qui vol estudiar, si tant el qui ho fa com el qui no ho fa passen de curs de la mateixa manera, i més aviat el que s'imposa és abaixar el qui destaca? Igualment, ¿qui vol treballar, si el salari mínim del qui treballa i la renda mínima del qui no treballa són gairebé iguals? Encara que, ben mirat, si es considera que per treballar fa falta haver invertit en formació i gastar en desplaçament, vestuari i carmanyola, no surt a compte al costat de l'ociositat subvencionada que en fa prou amb una domiciliació bancària. "En el desvagament els homes aprenen a fer el mal", deia el gran Cató, un dictamen ètic ancestral en què coincideixen totes les cultures; aquests últims anys, entre nosaltres, el mal s'identifica amb el treball, amb l'ambició i amb el progrés, i sorgeixen veus que promouen la improductivitat i prometen costejar una vida lliurada a l'oci a tothom qui vulgui apuntar-s'hi. "Així, poc aixecarem el país", li deien abans a algú que s'estava sense fer res; ara hi ha qui diu que volen aixecar el país posant en primer terme del programa el repartiment de rendes, indiscriminat i sense contrapartides. Quines voltes que fa la vida.

EN
SÍSIF

Jordi
Soler

